

Helena Malinowska-Łazarczyk

Cedynia, woj. szczecińskie. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 14, 142-143

1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BUSIENIEC, gm. Białopole
woj. chełmskie

PP Pracownia Konserwacji
Zabytków
Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska
Oddział w Lublinie

Badania prowadzili mgr Jerzy Cichomski
/autor sprawozdania/ i mgr Andrzej Hunicz.
Finansował WKZ w Chełmie. Pierwszy se-
zon badań, Grodzisko wczesnośredniowieczne.

Grodzisko położone jest w lesie, przy drodze Buśno-Busieniec,
około 250 m od zabudowań wsi.

Obiekt leży nad bagnistą doliną rzeczną. Grodzisko otacza poje-
dynczy wał ziemny o średnicy 55 m i wysokości 1,5-3,0 m. Szerokość
wału - 10 m, szerokość fosy około 10 m. Założono trzy wykopy
8 x 1,5 m na wale obronnym i w fosie. Stwierdzono, iż w południo-
wej części obiektu /wykop I/ wał był konstrukcją drewnianą - rodza-
jem palisady przeplecionej gałęziami i oblepionej gliną. Na innym od-
cinku wału /wykop II/ nie odkryto żadnych konstrukcji wzmacniających.
Należy sądzić, iż pierwotne deniwelacje między dnem fosy i szczytem
wału sięgały około 5 m.

Materiał zabytkowy uzyskany w trakcie badań to jedynie kilka
ułamków ceramiki trudnych do datowania.

Materiały znajdują się w PP PKZ Oddział w Lublinie.

Dokumentację przekazano WKZ w Chełmie.

CEDYNIA
woj. szczecińskie
Stanowisko 2

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Szczecinie

Badania prowadziła dr Helena Malinowska-
Łazarczyk. Finansowała Dyrekcja Rozbudowy
Miast i Osiedli Wiejskich w Stargardzie
Szczecińskim. Dwunasty sezon badań. Cmen-
tarzysko średniowieczne /X-XIV w./.

Przebadano 8 arów powierzchni cmentarzyska. Wykopy koncentro-
wały się na zboczach wzgórza celem uchwycenia pełnego zasięgu cmen-
tarzyska.

Wyeksplorowano 42 groby szkieletowe. W południowo-zachodniej
partii cmentarza, uznanej za najstarszą i datowaną na koniec X i XI
wieku, większość zmarłych ułożona została na osi N-S. Na wyposa-
żenie tej grupy pochówków składały się przede wszystkim noże żelazne
i naczynia gliniane. Pozostałe groby usytuowane były na osi W-E,
głowami zwrócone na zachód, południowozachód rzadziej na wschód.

Na wyposażenie tej grupy pochówków składały się drewniane wiaderka, monety, kabłączki skroniowe, pierścionki, sprzączki do pasa oraz noże. Część zmarłych pochowana została w drewnianych trumnach.

Udało się uchwycić w partii północno i południowo-zachodniej, rów grodzący cmentarzysko. Przebiegał on u podnóża wzgórza, objętego zasięgiem pochówków. W partiach najszerszych osiągał 380 cm, a największa jego głębokość wynosiła 140 cm. W partii północno-zachodniej spąg rowu wybrukowany został drobnymi kamieniami i żwirem.

Materiał uzyskany z rowu - ceramika z XI wieku i XVIII wieku oraz fragmenty przedmiotów żelaznych wskazuje, że funkcjonował on do czasu zburzenia kościoła na tym wzgórzu i zniwelowany został wraz z likwidacją obiektu sakralnego. Założony został prawdopodobnie na przełomie XI/XII wieku przecinał bowiem w partii południowo-zachodniej pochówki szkieletowe uznane za najstarsze.

Celem wyjaśnienia dalszego przebiegu rowu grodzącego cmentarzysko oraz ustalenia jego ścisłej chronologii, badania winny być kontynuowane w następnym sezonie wykopaliskowym.

CEDYNIA
woj. szczecińskie
Stanowisko 2a

Muzeum Narodowe
w Szczecinie

Badania prowadził mgr Antoni Porzeziński.
Finansowała Dyrekcja Rozbudowy Miast
i Osiedli Wiejskich w Stargardzie Szczecińskim.
Czwarty sezon badań, Cmentarzysko szkieletowe 2 połowa X-XI wieku;
osada wczesnośredniowieczna /X/XI w./
oraz osada łużycka z okresu halsztackiego.

W 1980 roku kontynuowano rozpoczęte w latach 1977-1979 badania ratunkowe. Koncentrowano się głównie w północnej części stanowiska - na cmentarzysku szkieletowym. Szerokopłaszczyznowymi wykopami objęto powierzchnię 1000 m² o miąższości nawarstwień kulturowych od 20 do 180 cm poniżej powierzchni współczesnej. Odkryto i wyeksplorowano 95 grobów szkieletowych - w tym 42 groby z wyposażeniem oraz 16 obiektów osadniczych - w tym 3 paleniska wczesnośredniowieczne.

Największe skupiska pochówków o równomiernym stopniu zagęszczenia wystąpiły w północno-zachodniej i południowo-zachodniej partii cmentarzyska. Łącznie było 57 grobów, w tym 2 groby z bogatym inwentarzem zabytków - m.in. z brązową misą romańską z I połowy XI wieku.

Odkryto i wyeksplorowano "rów" ponad 20 m długości, założony najprawdopodobniej został w początkowej fazie użytkowania cmentarzyska dzielący wyraźnie obszar cmentarzyska na dwie części, zachodnią i wschodnią.